

PROLOG: JAIME

Trăim mereu cu impresia că numai altora li se pot întâmpla lucruri rele, nu și nouă.

Dar apoi ni se întâmplă, și BUM! Lumea ni se întoarce cu susu-n jos. Și o resimți în tot corpul, ascultă la mine.

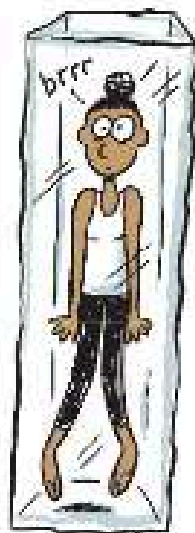
Întâi și-ntâi te ia cu furnicături peste tot.

Apoi îți pică stomacul pe jos.

Apoi îngheți.

Și în cele din urmă te copleșesc toate emoțiile – inima îți bubuie mai să-ți sară din piept și te apucă tremuratul.

Tre' să recunosc, nu mai trecusem niciodată prin așa ceva. Și nici nu mai vreau să trec. Cred că e vorba de chestia aia cu „fugi sau luptă” despre care am învățat la școală. Doamna Flancher ne-a

povestit de hormoni care sunt eliberați de nu știu ce glandă spre sistemul nostru nervos. N-am prea fost atentă. Pentru că, așa cum am spus mai devreme, n-am crezut nicio clipă că o să mi se întâmple mie.

Vestea bună e că știu că organismul meu funcționează bine. Vestea proastă e că nici corpul meu, nici creierul meu nu știu ce vor să facă:

să fugă..

...sau să lupte.

JAIME

È ultima zi de școală. Trebuie să mă pregătesc, dar nu mă pot hotărî cu ce să mă îmbrac. Stau în fața dulapului și nu-mi place nimic. Toate-mi par așa copilăroase.

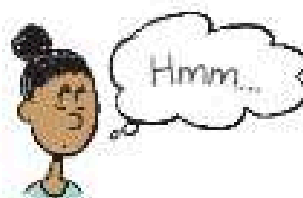

Îmi trebuie ceva perfect. Nu pentru mine, nu pentru băieți și nici măcar pentru ultima zi de școală. Pur și simplu vreau să arăt cool, încrezătoare și matură.

În mare parte pentru că trebuie să vorbesc cu Maya o dată pentru totdeauna. Prietenia noastră ar avea nevoie de un nou început. Mai ales că vine vara.

Vara. Vai, abia aștept!
Mă rog, pe de o parte. Pe de alta...

Bine, uite care-i chestia. În ultimele luni s-au tot petrecut lucruri ciudate. Adică SF de-a dreptul.

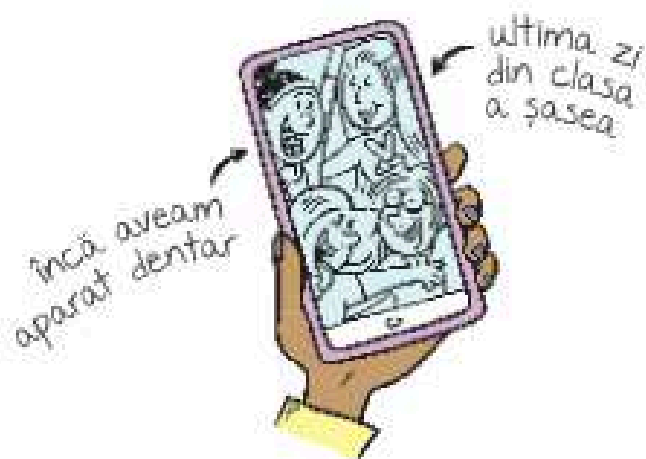

Mda, aș vrea să pot da vina pe extraterestri.

Uneori prietenele mele sunt super drăguțe cu mine, iar alteori par cu totul pe altă lume. Uneori se prefac că nu mă aud, iar alteori se iau de mine când spun sau fac câte ceva.

Se întâmplă din ce în ce mai des și nu știu de ce. Totul a mers bine în clasa a șasea și o mare parte dintr-a șaptea.

O vreme am crezut că doar mi se pare. Mai mult, de câte ori aduceam vorba despre asta, îmi spuneau că e doar în mintea mea și

mă acuzau că sunt prea sensibilă. Și că ele doar glumesc când mă tachinează, că asta fac prietenii.

Doar că glumele lor nu erau tocmai prietenoase.

În ultima vreme, am încercat să-mi ignor sentimentele și să mă prefac că totul e bine. Dar mi-a ajuns! De mâine e oficial vară. Nu vreau să mă simt ignorată la piscină sau tachinată că arăt ca un copil în costumul de baie.

Așa că m-am hotărât să vorbesc azi cu Maya despre asta, o dată pentru totdeauna. E cea mai bună prietenă a mea. S-a purtat ea ciudat, nu zic nu, dar e bună la suflet și o să-mi spună adevărul. Vreau să știu de ce a fost distantă, de ce Celia e ba drăguță, ba răutăcioasă cu mine și de ce Grace o tot pupă în fund.

Îmi mai aduci
o felie de pizza,
nu-l așa, Gracie?

Poftim, ia-o pe-a mea!
Și cartofii mei!

Și vreau să aflu cât mai repede ce se petrece, pentru că **nu** mai suport situația asta ciudată. Vreau să mă distrez în ultima zi din clasa a șaptea!

Așa că da, ăsta-i planul meu. Să vorbesc cu Maya și să-mi pun ordine în viață până la pauza mare, înainte să participăm la activitățile de la închiderea anului școlar. Nu mai amân.

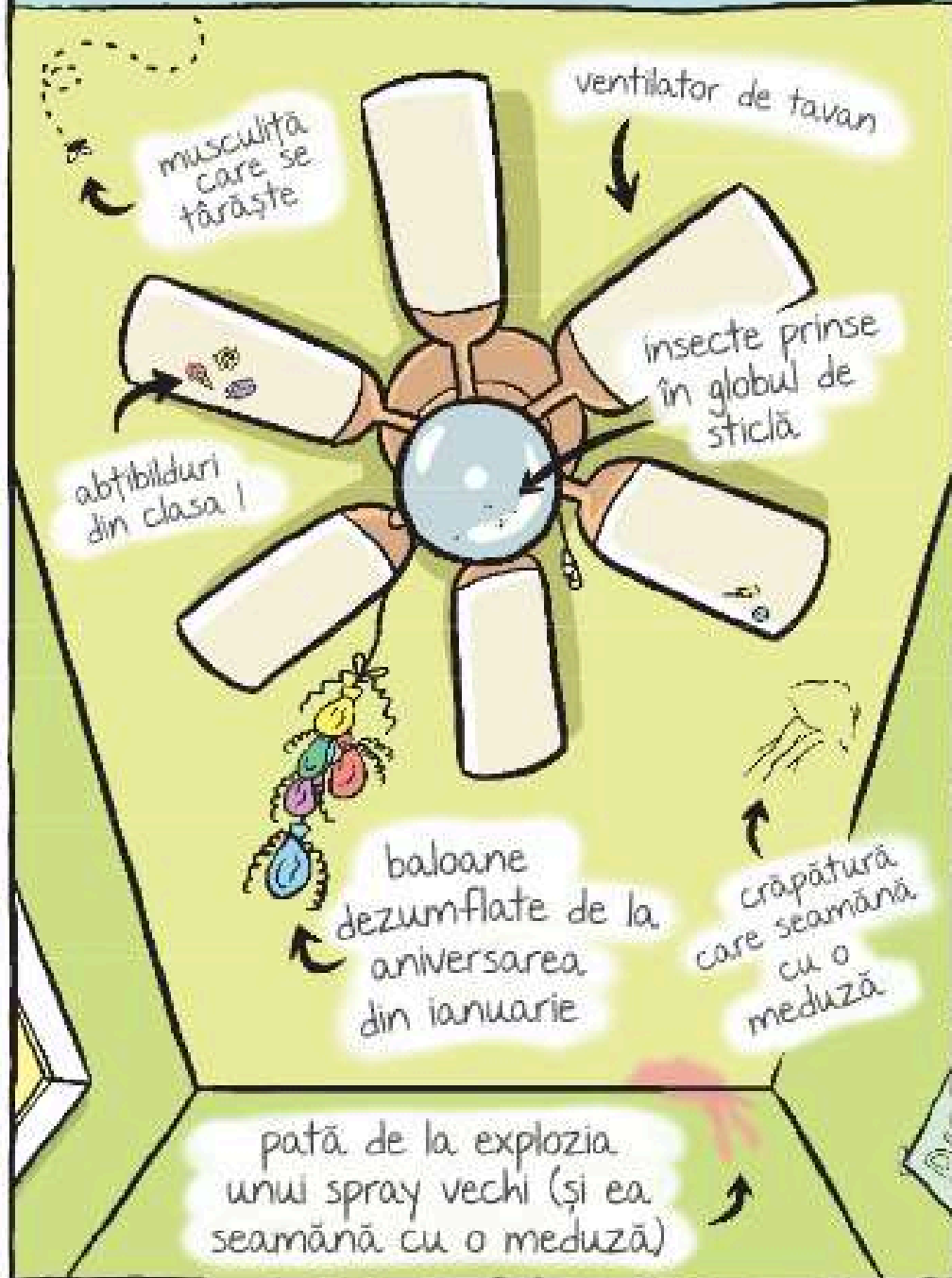

Offf

De-aș găsi ceva cu care să mă îmbrac.

Maya

MĂ HOLBEZ LA TAVAN. SUNT
O GRĂMADĂ DE CHESTII PE EL.

MĂ HOLBEZ AȘA PENTRU CĂ PREFER
SĂ STAU AICI DECÂT SĂ MĂ RIDIC.
AM DE FĂCUT CEVA CARE MĂ ÎNGROZEȘTE.

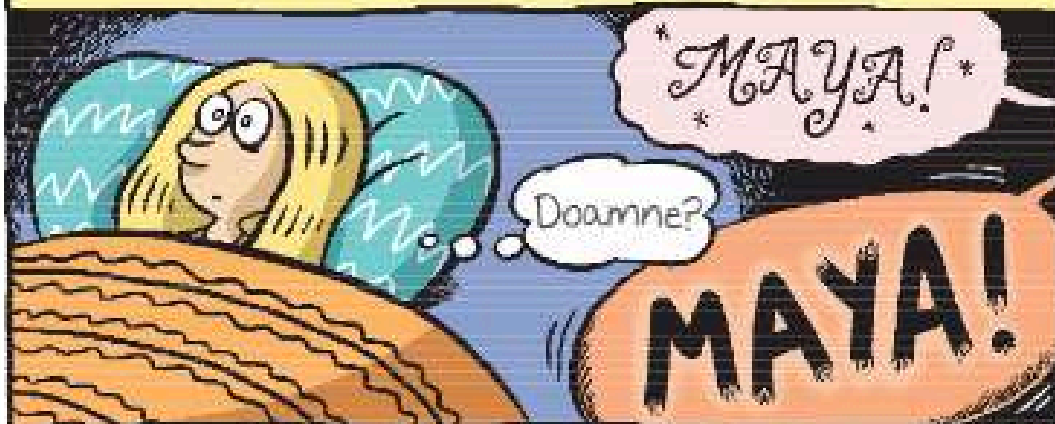
ȘTIU CĂ ASTA TREBUIE SĂ FAC,
DAR FIR-AR SĂ FIE – NU VREAU SĂ FIU
EU AIA REA. NU SUNT NICIODATĂ AIA REA.
E CLAR CĂ-MI TREBUIE UN PLAN.

PLANUL A:
O fac și gata,
fără
să dau
înapoi.

PLANUL B:
Mă deghizez
și fug din oraș.

MĂ STRIGĂ CINEVA. ÎNȚIAL MĂ GÂNDESC
CĂ VREO ENTITATE SUPERIOARĂ ÎNCEARCĂ
SĂ MĂ MOTIVEZE, DAR E DOAR MAMA.
PROBABIL SE FACE TÂRZIU.

MĂ SILESC SĂ MĂ DAU JOS DIN PAT
ȘI MĂ PREGĂTESC RAPID.

SURIOARA MEA A PUS STĂPÂNIRE
PE CEREALE... ȘI PE TELEVIZOR.

SURIOARA MEA E DRĂGUȚĂ (ÎN CIUDA
CAPULUI MARE), DAR E O PACOSTE.
SUNT CU ZECE ANI ȘI JUMĂTATE MAI MARE
DECÂT LILY. JAIME CREDE CĂ PĂRINȚII MEI
AU VRUT SĂ MAI DEA O ȘANSĂ CĂSNICIEI
LOR ȘI AȘA A APĂRUT LILY.

MAMA E DESTUL DE COPLEȘITĂ DE SITUAȚIE.
LUCREAZĂ LA UN BIROU ȘI O DUCE PE LILY
LA O CREȘĂ DIN APROPIERE. STĂM CU TATA
O DATĂ LA DOUĂ SĂPTĂMÂNI, ÎN WEEKEND.
ATUNCI SE RELAXEAZĂ MAMA.

MAMA DĂ TELEVIZORUL MAI ÎNCET
ȘI O ȘTERGE PE LILY LA GURĂ.

Deci, iubito, ești pregătită pentru ultima zi...
vai de mine, unde e cănița?

NU-I SPUN ADEVĂRUL. CUM SĂ-I SPUN? MAMA O ȘTIE PE JAIME DE CÂND ERAM LA GRĂDINIȚĂ.

DOAR CĂ EU M-AM SCHIMBAT. PÂNĂ ȘI CELIA ȘI GRACE CRED ASTA.

LILY O APUCĂ PE MAMA DE PĂR
CA SĂ-I ATRAGĂ ATENȚIA. ȘI REUȘESTE.

Aaaau, Lily! Maya, scumpo, ar trebui
să te grăbești. Aoleu, ce târziu e!

Șterg eu.

Nu, nu
tu du-te.
O să pierzi
autobuzul.

Opa..

aruncă
lingura spre
prăjitor

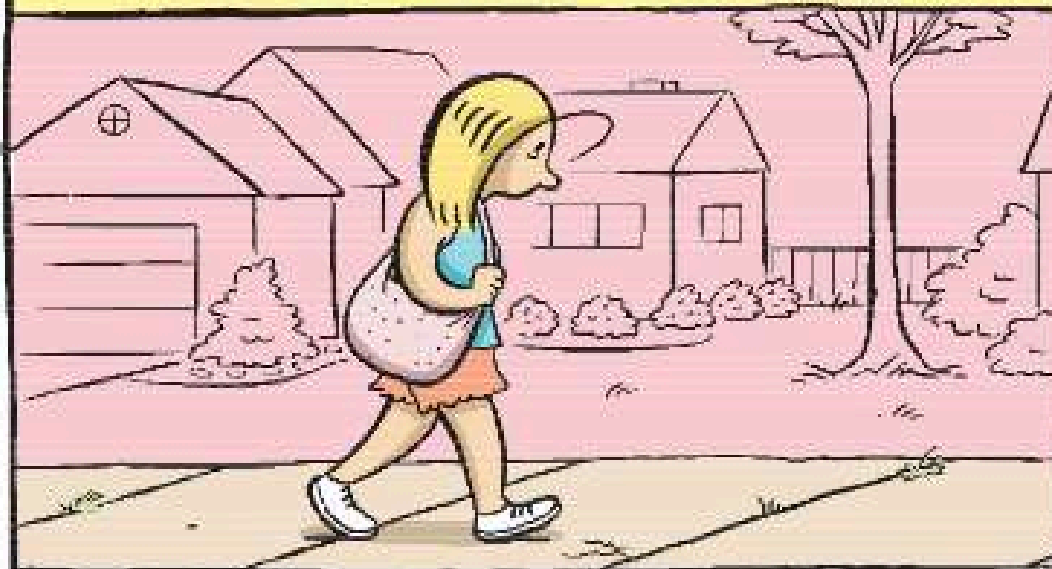
ding

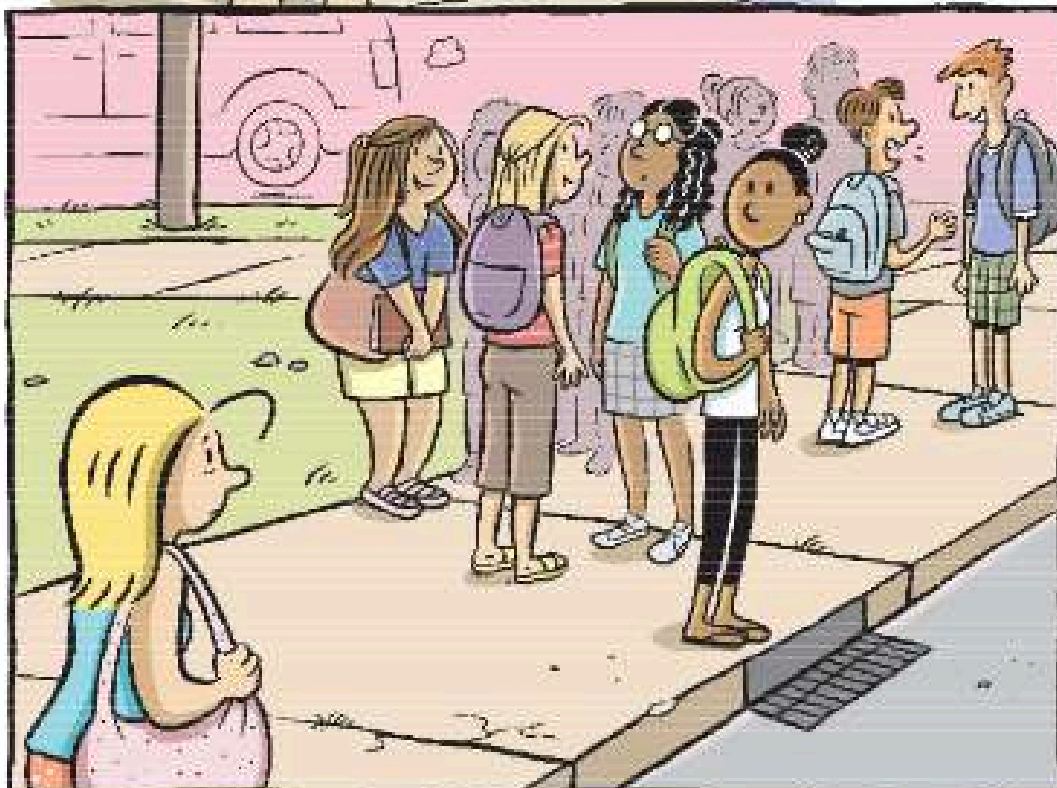
DAU PE GÂT O ASPIRINĂ
ȘI PLEC ÎNAINTE SĂ EXPLODEZE
BUCĂTĂRIA.

MERG ÎNCET DE TOT SPRE STAȚIA
DE AUTOBUZ. NU SUNT PREGĂTITĂ
PENTRU ASTA.

NUP. M-AM ÎNȘELAT.

CLAR NU SUNT PREGĂTITĂ PENTRU ASTA.

